

Raad Vreemdelingen- betwistingen

Arrest

nr. 73 696 van 20 januari 2012
in de zaak RvV 72 092 / II

In zake:

1. [REDACTED]
2. [REDACTED]
3. [REDACTED]

handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen [REDACTED] en [REDACTED]

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN EENOO
Aartrijkestraat 3
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED] en [REDACTED] die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen [REDACTED] en [REDACTED], die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 mei 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN EENOO, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 24 januari 2011 dienden verzoekers een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 11 april 2011 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 26 april 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 24.01.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

[P.S.] [...]

nationaliteit: Armenië (Rep.)

[P.V.] [...]

nationaliteit: Armenië (Rep.)

[H.L.] [...]

nationaliteit: Armenië (Rep.)

[P.I.] [...]

nationaliteit: Armenië (Rep.)

[P.S.] [...]

nationaliteit: Armenië (Rep.)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel I, u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3, 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet. Betrokkene legt bij haar aanvraag een Armeens paspoort voor op naam van [P. S.] uitgereikt op 03.09.1997 en geldig tot 03.09.2007. Dit document kan niet aanvaard worden als bewijs van actuele en correcte identiteit aangezien het paspoort op ogenblik van de indiening van de aanvraag niet langer geldig was. Uit §2 van voornoemd Artikel 9ter volgt immers dat de gegevens, vermeld door §2, eerste lid, 1°, inclusief dus nationaliteit, "de constitutieve elementen van identiteit" moeten zijn; een niet actuele nationaliteit kan bezwaarlijk als dergelijk constitutief element worden gezien. Uit de integrale lectuur van §2 dient te worden geconcludeerd dat de wetgever het aantonen van de actuele nationaliteit eist, welk de wijze van bewijsvoering van identiteit ook is. Ten overvloede is de kennis van de actuele en correcte identiteit, constitutief van de identiteit van een persoon, van kapitaal belang gezien de gemachtigde van de minister in de tweede fase van onderzoek van de aanvragen ingediend onder Artikel 9ter moet kunnen oordelen of de medische zorgen beschikbaar zijn in het land waarvan de aanvrager de nationaliteit bezit (Arrest 10.481 Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 25 april 2008).

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaaft zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken."

Dit is de bestreden beslissing

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in hun enige middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Zij betogen tevens dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

Verzoekers verstrekken volgende toelichting:

**1e onderdeel schending van artikel 9ter Vw en artikel 3 EVRM*

A. Principes

Volgens het nieuwe gewijzigde artikel 9 ter Vw moet de vreemdeling beschikken over een identiteitsdocument (nationaal paspoort of een identiteitskaart) of een alternatief bewijselement dat aan in het nieuwe artikel 9ter § 2, 1e lid Vw nader bepaalde vier cumulatieve voorwaarden moet voldoen.

Het basisprincipe hierbij is dat naar de doelstelling van deze documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde moet gekeken worden en dus moet geoordeeld worden of op basis van de voorgelegde documenten de identiteit met voldoende zekerheid komt vast te staan.

Normaal gezien volstaat het om bij een aanvraag ogv artikel 9ter Vw enkel een kopij van het identiteitsdocument bij de aanvraag toe te voegen, zoals blijkt uit de omzendbrief van 21 juni 2007 en artikel 7, §1, 1° van het KB van 17 mei 2007 (zie RVV 25 juli 2008, nr. 22.046 en RVV 27 februari 2009, nr. 23.891).

De regelgeving van de identiteitsbewijzen in het kader van de aanvragen ogv artikel 9ter werd evenwel n.a.v. het tussengekomen arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 (2009/193) aangepast door de Wet houdende diverse bepalingen (I) van 29 december 2010 (B.S. 31/12/2010, artikel 187 en 188).

De wet mag wel eisen dat de aanvragers voor een artikel 9ter Vw hun identiteit en nationaliteit aantonen, maar dat moet ook op een andere manier mogelijk zijn dan via het voorleggen van een identiteitsdocument. De memorie van Toelichting bij de Wet houdende diverse bepalingen (I) van 29 december 2010 beschrijft enkele voorbeelden van alternatieve bewijselementen (Ontwerp van wet tot wijziging van de procedure om een verblijfsvergunning te bekomen om medische redenen, Parl. St. Kamer 2010 - 2011, nr. 53/0771/001, biz 145 - 146).

B. In concreto

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maakt bij de toepassing van artikel 9ter van de Vw een onderscheid tussen 2 fasen, zijnde een ontvankelijkheidsfase en een fase ten gronde.

Het voorwerp van onderhavig beroep is een beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid van 11 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vw onontvankelijk wordt verklaard.

[...]

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing dd. 11/04/2011 bestaat er aldus in dat er door verzoekers een vervallen paspoort van eerste verzoekster werd ingediend en dat dit voorgelegde identiteitsdocument, volgens tegenpartij, nog steeds geldig moet zijn.

Hieruit mag vooreerst blijken dat tegenpartij het vervallen Armeens paspoort niet aanvaardt en dit omdat het onmogelijk is om de actuele nationaliteit van verzoekster, als constitutief element van de notie identiteit, te bevestigen.

Verder meent tegenpartij dat uit de integrale lectuur van §2 van artikel 9ter Vw moet worden geconcludeerd dat de wetgever het aantonen van de actuele nationaliteit eist, welk de wijze van bewijsvoering van identiteit ook is.

Tenslotte meent tegenpartij, ten overvloede, dat de kennis van de actuele en correcte identiteit, constitutief van de identiteit van een persoon, van kapitaal belang is, gezien de gemachtigde van de minister in de tweede fase van onderzoek van de aanvragen, ingediend onder artikel 9ter, moet kunnen oordelen of de medische zorgen beschikbaar zijn in het land waarvan de aanvrager de nationaliteit bezit (arrest 10.461 RVV dd. 25 april 2006)

Niettegenstaande bovenvermelde argumentatie van tegenpartij, zijn verzoekers de mening toegedaan dat het loutere gegeven dat er een vervallen paspoort van eerste verzoekster werd voorgelegd geen enkele invloed zou mogen hebben op de strekking van de bestreden beslissing.

Nochtans menen verzoekers dat de wet op dit punt duidelijk is.

Het nieuwe artikel 9ter § 2, 1e lid Vw luidt als volgt:

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in §1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijsalment dat voldoet aan volgende voorwaarden:

- 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;
- 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie,
- 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;
- 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene."

Verzoekers zijn van mening dat een vervallen paspoort aldus een document is dat de identiteit van eerste verzoeker aantoont en aldus wel alle constitutieve elementen van identiteit bevatten.

Verzoekers zijn bovendien van mening dat, zoals reeds eerder aangehaald, bij de toepassing van artikel 9ter Vw er een onderscheid is tussen 2 fasen, zijnde een ontvankelijkheidsfase en een fase ten gronde.

In tegenstelling tot wat tegenpartij voorhoudt, blijkt nergens uit de wet dat de vreemdeling zijn actuele nationaliteit dient te bewijzen opdat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter Vw ontvankelijk kan worden verklaard.

Verzoekers zijn dan ook van mening dat tegenpartij in haar bestreden beslissing een voorwaarde heeft bijgevoegd aan de wet door te vereisen dat betrokkene een bewijs dient voor te leggen van haar actuele nationaliteit, alvorens tot een onderzoek ten gronde over te gaan.

Dit gegeven, zijnde het voorleggen van de actuele nationaliteit, kan bijgevolg niet beschouwd worden als een documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde die de onontvankelijkheid van de beslissing zou meebrengen

Verzoekers verwijzen hiervoor naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 juni 2009, nr. 28 898: "Verzoeker kon worden gevolgd "dat de wet dienaangaande duidelijk is" en dat een oud vervallen paspoort mogelijk is. Blijkens de bestreden beslissing betwist de gemachtigde van de minister niet dat het paspoort "in principe aanvaard wordt" en dat dit stuk een document is dat de identiteit van verzoeker aantoont. De gemachtigde van de minister aanvaardt dit stuk niet omdat het onmogelijk de actuele nationaliteit van verzoeker kan bevestigen."

Eerste verzoekster heeft ernstige medische problemen en diende hierdoor een aanvraag in tot machtiging van verblijf om medische redenen op basis van artikel 9ter Vw.

Ondanks het gegeven dat verzoekers het wettelijk vereiste identiteitsbewijs hebben kunnen voorleggen, is tegenpartij ook niet overgegaan tot het onderzoeken van de medische toestand van eerste verzoekster.

Nochtans leest men uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vw (Parl. St. Kamer 2005 - 2006, nr. 51/2478/001, p. 36) alsook uit de rechtspraak bij de RvV (RvV 23/09/2008, nr. 16199 en 25/07/2008, nr. 14397.) alsook bij de RvSt (RvSt 05/10/2010 nr. 207 909) dat

er geen verwijderingsmaatregel (uitwijzen en repatriëren) kan gebeuren ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter Vw, onontvankelijk werd verklaard, zonder dat eerst de ingeroepen medische elementen onderzocht worden, en dit op straffe van schending van artikel 3 EVRM.

Bij nalezing van de regularisatieaanvraag van verzoekers blijkt wel degelijk dat artikel 3 EVRM werd ingeroepen.

Nergens uit de motivering blijkt dat de administratie onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door eerste verzoekster, een reëel risico met zich meebrengt op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst

Gelet op de bovenvermelde argumentatie dient de bestreden beslissing tegen de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter Vw en artikel 3 EVRM dan ook vernietigd te worden.

Verzoekers zijn dan ook van mening dat artikel 9ter Vw en artikel 3 EVRM werden geschonden.

Dat dit eerste onderdeel van dit enig middel gegrond is

2e onderdeel: schending van het zorgvuldigheids-, evenredigheids en redelijkheidsbeginsel, alsook van een manifaste beoordelingsfout

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan temauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Immers mag uit de gegevens van het administratief dossier duidelijk blijken dat verzoekers bij hun regularisatieaanvraag een kopij van hun identiteitsdocumenten hebben toegevoegd alsook de noodzakelijke medische attesten, en aldus voldeden aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde.

Bovendien menen verzoekers ook dat tegenpartij een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt bij hun motivatie om ook geen rekening te willen houden met de medische toestand van eerste verzoekster wiens ernstige ziekte, een terugkeer naar haar land van herkomst onmogelijk maakt. In casu ontbreekt enig onderzoek van het risico in de zin van artikel 9ter Vw.

Tenslotte menen verzoekers ook dat tegenpartij, ter appreciatie van dit risico, het advies een ambtenaar - geneesheer, in de zin van § 1, 5^e lid van artikel 9ter Vw, diende in te winnen.

Verzoekers zijn dan ook van mening dat tegenpartij niet op een zorgvuldige wijze tewerk is gegaan, door de voorgelegde bewijsstukken incorrect te beoordelen en zodoende op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld heeft dat de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk is.

Dat het tweede onderdeel van dit enig middel gegrond is.

3e onderdeel: schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en schending van het motiveringsbeginsel, meer bepaald die van de materiële motiveringsplicht

De controle van de administratieve rechter beperkt zich niet tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar omvat ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven. Derhalve moeten de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden. Het rechterlijk toezicht op de motieven sluit hier alleen in dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwestieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (Juridische juistheid der motieven).

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Immers blijkt de motivering van de bestreden beslissing niet correct te zijn waar ze stelt:

"betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid; niet."

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing dd. 11/04/2011 bestaat er aldus in dat er door verzoekers een vervallen paspoort van eerste verzoekster werd ingediend en dat dit voorgelegde identiteitsdocument, volgens tegenpartij, nog steeds geldig moet zijn.

Verzoekers zijn van mening dat elke beslissing die tegenpartij neemt, in de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid, op zijn minst moet steunen op draagkrachtige motieven die zowel naar feite als naar rechte aanvaardbaar zijn.

De bevoegdheidsuitoefening van tegenpartij mag evenwel niet worden ingegeven door grillen en toevalligheden.

Welnu, uit bovenstaande argumentering (zie 1° en 2° onderdeel van dit verzoekschrift), mag blijken dat verzoekers de mening toegedaan zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd was, daar de motieven niet toelaten na te gaan of tegenpartij met alle gegevens (o.a. de identiteitsdocumenten, de medische attesten alsook de medische toestand) rekening heeft gehouden en de bevoegdheid die haar ter zake werd toebedeeld ter harte heeft genomen voor wat de gegrondheidsfase van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vw betreft.

Alleszins wordt niet gemotiveerd waarom de medische situatie van eerste verzoekster niet in aanmerking werd genomen.

Bijgevolg is er dan ook sprake van schending van het motiveringsbeginsel, meer bepaald die van de materiële motiveringsplicht en van artikel 62 Vw.

Dat ook dit derde onderdeel van dit enig middel gegrond is."

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Betreffende de vermeende schending van art. 62 van de Wet dd. 15.12.1980, artikel dat de formele motiveringsplicht betreft, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers' inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slagen de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijken te geven kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R.v.St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),
- wanneer verzoekers in staat zouden zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen hebben ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

Verzoekers menen dat het voorgelegde vervallen paspoort wel dient te worden aanvaard, en dat de wet niet vereist dat de vreemdeling zijn actuele nationaliteit dient te bewijzen opdat de aanvraag onvankelijk zou zijn, zodat de gemachtigde een voorwaarde zou toevoegen aan de wet.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers' aanvraag op grond van art. 9ter onontvankelijk is, nu enkel een vervallen paspoort werd voorgelegd dat de actuele nationaliteit niet aantoont. Dit is geenszins het toevoegen van een voorwaarde aan de wet.

[...]

Onder deze 'constitutieve elementen van de identiteit' dient uiteraard ook de actuele nationaliteit te worden verstaan.

Zoals gemotiveerd werd in de bestreden beslissing, kan een niet actuele nationaliteit bezwaarlijk verstaan worden als "constitutief element van identiteit".

De voorbereidende werkzaamheden staan toe dat onder het gewijzigde art. 9ter van de Vreemdelingenwet dient te worden verstaan dat de actuele nationaliteit dient te worden aangetoond.

Door de verzoekende partij werd bij haar aanvraag enkel een sinds 03.09.2007 vervallen paspoort voorgelegd.

Nochtans moet de aanvraag van verzoekende partij gestaafd zijn met stukken waaruit de constitutieve elementen van haar identiteit blijken op grond van art. 9ter §2, 1° en 9ter §3, 2° van de Vreemdelingenwet.

In casu bewijst het vervallen paspoort dat verzoekende partij voorbrengt NIET de actualiteit van haar nationaliteit, dus beantwoordt de aanvraag niet aan de vereisten van §2 wat nationaliteit betreft.

Indien de betrokkene zijn identiteit niet aantoont dient de gemachtigde in toepassing van art. 9ter, §3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Vermits in de aanvraag geen ander bewijselement wordt aangevoerd dat de actuele nationaliteit aantoont, is de aanvraag krachtens art 9ter §3-2° derhalve onontvankelijk.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vereist dat de actuele nationaliteit dient te worden aangetoond:

"3.11. Uit het gestelde in punt 3.10. blijkt dat niet zozeer verzoekers identiteit in vraag wordt gesteld doch wel verzoekers nationaliteit. De eerste vraag die zich in deze stelt, is of het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel op de identiteit in beperkte zin slaat, zoals de memorie van toelichting bij dit artikel lijkt aan te geven (cf punt 3.7.) of ook op de nationaliteit van de aanvrager moet betrekking hebben.

3.12. Te dezen kan dienstig verwezen worden naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

"B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bij gevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument."

3.13. Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft (of RvS 31 december 2010, nr. 209.878.).

(...)

3.15. In deze dient er ook rekening mee gehouden te worden dat later onderzoek in de gegrondheidsfase bij aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingen wet slechts mogelijk is wanneer de identiteit en de nationaliteit van de betrokkene kunnen worden vastgesteld. De ambtenaar-geneesheer kan uiteraard niet de mogelijkheid van een adequate medische behandeling in het land van herkomst of verblijf onderzoeken wanneer hij niet weet ten aanzien van welk land hij dat onderzoek moet doen (cf RvS 31 december 2010, nr. 209.878). De verwerende partij stelt derhalve terecht in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen in de bestreden beslissing "Dat het bewijs van de ACTUELE nationaliteit van essentieel belang is bij de behandeling van de aanvraag aangezien ook een onderzoek dient te worden ingesteld naar de medische behandelingsmogelijkheden in het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit." (R.v.V. nr. 58.204 van 21.03.2011)

De voorgehouden schending van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan dan ook niet worden aangenomen.

Verder menen verzoekers dat de medische toestand van eerste verzoekster had moeten worden onderzocht, en dat artikel 3 EVRM werd geschonden, nu dit niet is gebeurd. Zij verwijzen daarbij naar het gegeven dat zij zich bij hun aanvraag hebben beroepen op artikel 3 EVRM, en dat uit de voorbereidende werken en de rechtspraak blijkt dat er geen verwijderingsmaatregel kan worden genomen t.a.v. een vreemdeling wiens aanvraag o.g.v. artikel 9ter onontvankelijk werd verklaard, zonder dat de medische elementen werden onderzocht.

De verwerende partij wijst erop dat in de bestreden beslissing het volgende werd gemotiveerd:

"Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaaft zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken."

Er werd derhalve ter dege rekening gehouden met de door verzoekende partij in haar aanvraag aangevoerde elementen alsdat een eventuele terugkeer naar Armenië een schending zou inhouden van artikel 3 EVRM. Alteminst blijkt dat een gedwongen verwijderingsmaatregel zal worden genomen t.a.v. verzoekende partij zonder dat zij in de gelegenheid wordt gesteld medische elementen te doen gelden.

Verzoekers' beschouwingen missen dan ook elke grondslag. Er werd ter dege rekening gehouden met alle door verzoekers in de aanvraag om machtiging tot verblijf aangebrachte elementen.

Verzoekers achten tevens het zorgvuldigheids-, evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel geschonden en menen dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, nu het onredelijk en onzorgvuldig zou zijn om het voorgelegde paspoort niet te aanvaarden, en om 'geen rekening te houden met de medische toestand van verzoekster wiens ernstige ziekte een terugkeer naar haar land van herkomst onmogelijk maakt'.

De verwerende partij verwijst naar hetgeen desbetreffend hoger reeds werd opgemerkt.

Het is geenszins onredelijk om te vereisen dat de actuele nationaliteit wordt bewezen, nu immers de ambtenaar-geneesheer ook een medisch onderzoek dient te kunnen instellen naar de medische behandelingsmogelijkheden in het land waarvan verzoekster de nationaliteit bezit, zoals hoger reeds werd toegelicht.

Terwijl uit de beoordeling vervaardigd in de bestreden beslissing afdoende blijkt dat hierbij rekening werd gehouden met alle voorgelegde stukken en gegevens, en de beoordeling hiervan niet op onzorgvuldige wijze is gebeurd.

Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

De verwerende partij laat tenslotte gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Gelet op het bovenstaande is de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie en Azielbeleid geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing gekomen.

Tevens blijkt afdoende uit de motieven van de bestreden beslissing dat met alle stukken en gegevens rekening werd gehouden. Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Terwijl er ook geenszins een schending van artikel 3 EVRM wordt aangetoond.

De uiteenzetting van verzoekers kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden."

3.3.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekers het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekers neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. De motivering in rechte en in feite van de bestreden beslissing is, in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, pertinent en draagkrachtig. Of artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in casu correct werd toegepast en of uit de feiten de juiste gevolgtrekkingen zijn gemaakt, is geen zaak van formele maar van materiële motivering (RvS 22 maart 2007, nr. 169.299).

Verzoekers kunnen ook niet gevolgd worden in hun stelling dat de formele motiveringsplicht toch geschonden is omdat niet gemotiveerd wordt "waarom de medische situatie van eerste verzoekster niet in aanmerking werd genomen". Aangezien verweerder oordeelde dat de aanvraag van verzoekers onontvankelijk was, diende hij immers de gegrondheid van deze aanvraag niet meer te onderzoeken en hieromtrent enige motivering te voorzien.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3.2. De door verzoekers aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorziet in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen."

In voorliggende zaak oordeelde verweerder dat de actuele nationaliteit van eerste verzoekster, als constitutief onderdeel van haar identiteit, niet werd aangetoond en de aanvraag van verzoekers om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden daarom onontvankelijk is.

De Raad benadrukt dat het Grondwettelijk Hof reeds oordeelde dat het niet kennelijk onredelijk is om van een vreemdeling die een aanvraag indient om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden te eisen dat hij zijn identiteit aantoont en hierbij aangaat dat dit impliceert dat ook de nationaliteit van de aanvrager moet kunnen worden vastgesteld. De nationaliteit van de aanvrager is immers van belang omdat een ambtenaar-geneesheer, in een tweede fase van de procedure, dient te kunnen onderzoeken welke medische zorgen de betrokken vreemdeling in zijn land van herkomst kan krijgen (GwH 29 november 2009, nr. 193/2009). Artikel 9ter, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd ingevolge voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof, bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat de vreemdeling die een verblijfsmachtiging op medische gronden aanvraagt zijn nationaliteit – zijnde een constitutief element van zijn identiteit – dient aan te tonen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat eerste verzoekster bij haar aanvraag om op grond van medische redenen tot een verblijf in België te worden gemachtigd, ter staving van haar identiteit, enkel een kopie van twee bladzijden uit een Armeens paspoort op haar naam voegde. Uit deze kopie blijkt dat het paspoort werd afgeleverd op 3 september 1997 en geldig was tot 3 september 2007 en kan niet afgeleid worden dat de geldigheidsduur van het paspoort verlengd werd. Verweerder kon derhalve oordelen dat de actuele nationaliteit van eerste verzoekster niet kon vastgesteld worden aan de hand van het door haar aangebrachte stuk. De nationaliteit is immers geen vaststaand gegeven dat niet onderhevig kan zijn aan veranderingen in de loop van het leven van een persoon, zowel om reden dat nieuwe Staten kunnen ontstaan of Staten kunnen ophouden te bestaan als om reden dat een persoon zijn nationaliteit kan verliezen of een andere nationaliteit kan verwerven. Gelet op het feit dat uit het door eerste verzoekster voorgelegde stuk niet bleek dat haar paspoort nog geldig was – waarbij tevens moet worden opgemerkt dat het een paspoort betreft dat reeds is afgeleverd in 1997 en er geen duidelijkheid bestaat omtrent de verschillende verblijfsplaatsen van eerste verzoekster sindsdien – is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat dit stuk niet toelaat de actuele nationaliteit van eerste verzoekster met zekerheid vast te stellen. Verzoekers lieten verder ook na aan de hand van andere bij hun aanvraag gevoegde bewijsstukken verweerder duidelijkheid te verschaffen inzake de actuele nationaliteit van eerste verzoekster. Zij kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat zij de actuele nationaliteit van eerste verzoekster hebben aangetoond.

Met betrekking tot de door verzoekers aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekers

niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hen geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Verzoekers kunnen daarnaast hoe dan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest met nummer 28 898 van de Raad, aangezien dit arrest door de Raad van State werd vernietigd bij arrest nummer 209.878 van 21 december 2010.

Het feit dat in de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I) (*Parl. St. Kamer 2010-2011, nr. 771/001, 145*), verscheidene documenten worden opgesomd, waaronder een vervallen paspoort, die kunnen aangewend worden om de identiteit, zoals bedoeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, te bewijzen laat niet toe de besluiten dat het voorleggen van één van deze opgesomde documenten steeds volstaat om alle vier de constitutieve elementen van de identiteit aan te tonen. Uit § 2 van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en uit de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I) blijkt dat de vier cumulatieve elementen van de identiteit in de zin van artikel 9ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet steeds moeten aangetoond worden. Zoals reeds gesteld is het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat een paspoort dat, blijkens de voorgelegde stukken, reeds verscheidene jaren niet meer geldig is niet toelaat de actuele nationaliteit van de houder ervan vast te stellen, indien niet tevens andere, aanvullende, bewijsstukken worden aangebracht.

Inzake de bewering van verzoekers dat verweerder een voorwaarde toevoegt aan de wet, door aan te geven dat, een vreemdeling die om medische redenen tot een verblijf wenst gemachtigd te worden zijn "actuele" nationaliteit dient aan te tonen, moet worden geduid dat uit de integrale lectuur van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever het aantonen van een "actuele" nationaliteit vereist. Indien de nationaliteit die de vreemdeling heeft op het ogenblik dat hij verzoekt om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden niet vaststaat, kan door verweerder immers niet voldaan worden aan de door de wetgever gestelde vereiste dat hij, bij het onderzoek ten gronde, "de behandelingsmogelijkheden en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst" dient te onderzoeken.

Voorts moet worden herhaald dat uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat wanneer een aanvraag van een vreemdeling om, in toepassing van voormelde bepaling, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden niet op ontvankelijke wijze werd ingediend er een onderzoek van de medische situatie van de aanvrager moet worden uitgevoerd. Een onderzoek ten gronde is slechts vereist indien de aanvraag op ontvankelijke wijze werd ingediend.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te besluiten dat verweerder een kennelijke appreciatiefout heeft gemaakt of artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

3.3.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3.4. De Raad stelt daarnaast vast dat verzoekers weliswaar aanvoeren dat zij de bestreden beslissing in strijd achten met het evenredigheidsbeginsel, maar dat zij met hun beschouwingen niet aantonen dat voldaan werd aan de voorwaarden die voorzien zijn in artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het is de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid evenwel niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar het evenredigheidsbeginsel laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (Cass. 12 december 2005, AR C040157F).

3.3.5. Door toe te lichten dat geen verwijderingsmaatregel mag uitgevoerd worden ten aanzien van een vreemdeling die aangevoerd heeft ernstige medische problemen te hebben tonen verzoekers in voorliggende zaak geen schending aan van artikel 3 van het EVRM. De bestreden beslissing omvat namelijk geen verwijderingsmaatregel en verhindert verzoekers ook niet om een degelijk onderbouwde aanvraag om op medische gronden tot een verblijf gemachtigd te worden in te dienen.

Een miskenning van deze verdragsbepaling wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3.6. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt voorts dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, na een zorgvuldig onderzoek van de door verzoekers

ingediende aanvraag en op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

T. LEYSEN

De voorzitter,

G. DE BOECK